

Metody poboru podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce na tle rozwiązań europejskich

Andrzej Stolarski*

Streszczenie: *Cel* – celem artykułu jest przedstawienie rozwiązań dotyczących metod poboru podatku dochodowego stosowanych w krajach europejskich na tle rozwiązań polskich oraz prezentacja praktycznych możliwości ich wykorzystania na przykładzie wdrożenia rozwiązania optymalizacyjnego, które miało miejsce w jednej z polskich spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na przełomie lat 2013/2014. *Metodologia badania* – artykuł powstał na podstawie studiów nad literaturą i źródłami prawa podatkowego obowiązującego w krajach Unii Europejskiej oraz studium przypadku wdrożenia projektu optymalizacji. *Wynik* – opracowanie pokazuje, że w niektórych krajach przyjęte zostało prawodawstwo korzystne dla podatników. Polscy przedsiębiorcy, aby osiągnąć zbliżone korzyści, zmuszeni są stosować optymalizację podatkową. *Oryginalność/wartość* – artykuł stanowi jednolite zestawienie zasad poboru podatku dochodowego od osób prawnych stosowanych w krajach europejskich oraz pokazuje wpływ stosowanego prawa na kondycję finansową przedsiębiorstw.

Słowa kluczowe: podatek, CIT, płynność, preferencje podatkowe, optymalizacja podatkowa, Unia Europejska

Wprowadzenie

Powstanie i wygaśnięcie zobowiązania podatkowego w podatku dochodowego od osób prawnych (CIT) jest procesem składającym się z kilku faz. Ostatnim jego elementem jest pobór, zapłata podatku. W krajach Unii Europejskiej przyjęte zostały różne metody poboru podatku. Niektóre z nich są korzystniejsze dla podatników z punktu widzenia płynności prowadzonych przez nich przedsiębiorstw, a w niektórych przypadkach konieczne jest zastosowanie metod optymalizacyjnych. Celem artykułu jest pokazanie metod stosowanych w poszczególnych krajach Unii, ocena, które z tych rozwiązań są najkorzystniejsze ze względu na płynność przedsiębiorstwa, oraz przedstawienie metod optymalizacji możliwych do zastosowania przez polskich przedsiębiorców, które pozwalają im na osiągnięcie jak największych korzyści, a także charakterystyka tych korzyści. Artykuł został przygotowany na podstawie badania opracowań dotyczących prawodawstwa krajów europejskich w zakresie podatku CIT, źródłowych tekstów prawnych. W artykule zostało

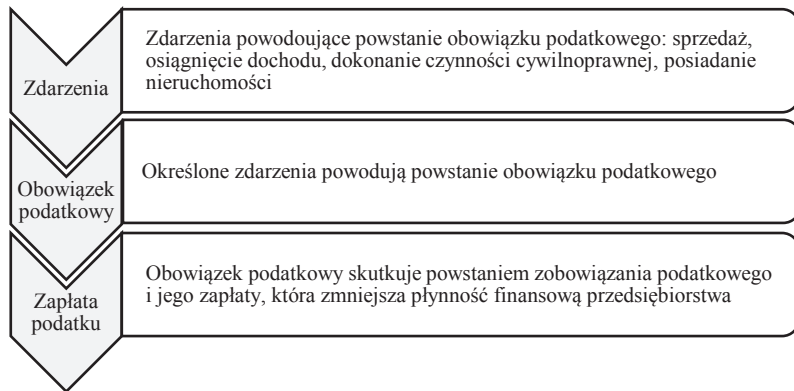
* mgr Andrzej Stolarski, Uniwersytet Łódzki, Wydział Ekonomiczno-Socjologiczny, Katedra Finansów i Rachunkowości MSP, 90-255 Łódź, ul. POW 3/5, e-mail: andrzej.stolarski@uni.lodz.pl.

opisane wdrożenie wprowadzone w polskiej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jako przykład możliwości optymalizacyjnych, które daje polska ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, i punkt odniesienia do porównania z rozwiązaniami przyjętymi w pozostałych krajach Unii Europejskiej.

1. Mechanizm powstawania i zaspokajania zobowiązań podatkowych

W ordynacji podatkowej zdefiniowane są pojęcia podatku, obowiązku podatkowego, zobowiązania podatkowego. Podatkiem jest publicznoprawne, nieodpłatne, przymusowe oraz bezzwrotne świadczenie pieniężne na rzecz Skarbu Państwa, województwa, powiatu lub gminy wynikające z ustawy podatkowej. Obowiązek podatkowy to wynikająca z ustaw podatkowych nieskonkretyzowana powinność przymusowego świadczenia pieniężnego w związku z zaistnieniem zdarzenia określonego w tych ustawach. Zobowiązanie podatkowe to wynikająca z obowiązku podatkowego powinność podatnika do zapłaty podatku w wysokości, terminie oraz miejscu określonym w przepisach prawa podatkowego. Zobowiązanie podatkowe wygasa po dokonaniu jego zapłaty.

Proces powstania obowiązku podatkowego, zobowiązania podatkowego i jego zapłaty przedstawiono na rysunku 1.

Rysunek 1. Proces powstawania i wygasania zobowiązań podatkowych

Źródło: opracowanie własne.

W przypadku przedsiębiorców zdarzenia takie będą powstawały w wyniku prowadzenia działalności gospodarczej. Zapłata podatku to dla przedsiębiorstwa wydatek pieniężny (Tyran 1999: 277).

Podatki stanowią jeden z elementów wpływających na przepływy pieniężne przedsiębiorstwa, jego zdolność do terminowego regulowania zobowiązań krótkoterminowych, czyli płynność (Sierpińska, Jachna 1993: 79), a obowiązek zapłaty podatku poprzez

przymusowy, nieodpłatny i bezzwrotny charakter zawsze wpływa ujemnie na przepływy pieniężne i płynność.

W przypadku podatku dochodowego od osób prawnych zdarzeniem powodującym powstanie obowiązku podatkowego jest osiągnięcie przez przedsiębiorstwo dochodu. Następnie na podstawie uzyskanego dochodu podatnik oblicza samodzielnie kwotę podatku, jaką jest zobowiązany zapłacić. Ostatnim etapem jest uregulowanie zobowiązania podatkowego. Dokonuje się tego w opisany prawem sposób, stosując odpowiednią metodę poboru podatku CIT.

2. Metody poboru podatku CIT w krajach należących do Unii Europejskiej

Podatek CIT jest powszechnie stosowany w krajach Unii Europejskiej. Wszystkie państwa wprowadziły regulacje prawne określające zasady podlegania podatkowi, metody jego rozliczania i poboru. Przyjęte rozwiązania różnią się od siebie. Wspólna jest zasada, że opodatkowany jest dochód, jednak w przypadku chociażby metod poboru istnieją znaczące różnice.

Na podstawie danych zawartych w europejskiej bazie dotyczącej podatków „Tax data base” oraz opracowania World WideTaxSummaries firmy PwC została opracowana tabela 1, w której przedstawiono terminy rozliczenia i sposób poboru podatku CIT w poszczególnych krajach Unii.

Tabela 1

Terminy rozliczenia i metody poboru podatku dochodowego od osób prawnych w krajach Unii Europejskiej

Kraj	Termin rozliczenia podatku	Szczególne procedury poboru podatku
1	2	3
Austria	30 czerwca po roku podatkowym	Zaliczki kwartalne płacone na podstawie poprzedniego roku podatkowego do 15 lutego, 15 maja, 15 sierpnia, 15 listopada
Belgia	2 miesiące po zatwierdzeniu sprawozdania (31 sierpnia)	Zaliczki kwartalne płatne do 10 kwietnia, 10 lipca, 10 października, 20 grudnia
Bułgaria	31 marca	Zaliczki miesięczne lub kwartalne
Chorwacja	4 miesiące po zakończeniu roku (30 kwietnia)	Zaliczki miesięczne płacone na podstawie wyników poprzedniego roku podatkowego
Cypr	1 sierpnia	2 zaliczki półroczne
Czechy	3 lub 6 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego	Zaliczki półroczne lub kwartalne
Dania	1 listopada	2 zaliczki płatne do 20 marca i 20 listopada
Estonia	Okresem podatkowym jest miesiąc	Podatek jest płatny do 10 dnia miesiąca po miesiącu, którego dotyczy rozliczenie
Finlandia	4 miesiące po zakończeniu roku podatkowego	Zaliczki miesięczne lub półroczne

1	2	3
Francja	15 kwietnia	4 zaliczki płatne 15 marca, 15 czerwca, 15 września, 15 grudnia
Grecja	31 grudnia	Podatek jest płatny w 8 ratach po złożeniu rozliczenia
Hiszpania	6 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego	3 zaliczki płatne w kwietniu, październiku i grudniu
Holandia	6 miesięcy po zakończeniu roku obrotowego	Brak zaliczek
Irlandia	W ciągu 9 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego	Pierwsza zaliczka w zależności od wielkości podatnika płacona jest na miesiąc lub 6 miesięcy przed końcem roku podatkowego; pozostała część po rozliczeniu rocznym
Litwa	6 miesięcy po zakończeniu roku	Zaliczki kwartalne
Luksemburg	Miesiąc po złożeniu zeznania (30 czerwca)	Zaliczki kwartalne
Łotwa	4 lub 7 miesięcy po zakończeniu roku plus 15 dni	Zaliczki miesięczne
Malta	9 miesięcy po zakończeniu roku obrachunkowego	Zaliczki co 4 miesiące
Niemcy	31 maja	4 zaliczki płatne 10 marca, 10 czerwca, 10 września, 10 grudnia na podstawie szacowanych wyników
Polska	3 miesiące po zakończeniu roku	Zaliczki miesięczne
Portugalia	5 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego	3 zaliczki płatne w lipcu, wrześniu i grudniu
Rumunia	25 marca	Zaliczki kwartalne
Słowacja	3 miesiące po zakończeniu roku obrachunkowego	Zaliczki miesięczne lub kwartalne
Słowenia	3 miesiące po zakończeniu roku obrachunkowego	Zaliczki miesięczne lub kwartalne
Szwecja	6 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego.	Zaliczki miesięczne
Węgry	31 maja	Zaliczki płacone miesięcznie lub kwartalnie
Wielka Brytania	9 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego	Dla 90% firm brak zaliczek; w przypadku dużych firm kwartalne zaliczki, zaczynające się od 7 miesiąca roku podatkowego
Włochy	6 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego	Dwie zaliczki: 60% w czerwcu i 40% w listopadzie na podstawie podatku z rok ubiegły

Źródło: opracowanie własne.

Na podstawie analizy przedstawionych w tabeli 1 danych można sformułować następujące wnioski dotyczące metod poboru podatku CIT:

- podstawowym okresem rozliczeniowym podatku jest rok podatkowy z wyjątkiem Estonii, gdzie podatek rozliczany jest miesięcznie;
- końcowe rozliczenie następuje po zakończeniu roku podatkowego w terminie 3–12 miesięcy w zależności od przyjętego w danym państwie rozwiązania;
- w większości państw regulacje CIT nakazują płatność zaliczek w ciągu roku podatkowego; w Wielkiej Brytanii, Holandii i Grecji przedsiębiorcy nie opłacają zaliczek,

- podatek jest rozliczany jednorazowo w określonym terminie po zakończeniu roku podatkowego; w Grecji podatek może być po rozliczeniu płacony w 8 ratach,
- d) zaliczki wpłacane są w zależności od rozwiązań w danym kraju w następujący sposób:
- miesięcznie (zaliczki miesięczne),
 - kwartalnie (zaliczki kwartalne),
 - 3 razy do roku,
 - 2 razy do roku (na ogół półrocznie);
- e) występują 3 metody ustalania wartości zaliczek płaconych w danym roku podatkowym:
- na podstawie rzeczywistych dochodów osiągniętych w danym roku podatkowym,
 - na podstawie oszacowanych dochodów dla danego roku podatkowego,
 - na podstawie dochodów z lat poprzedzających rok podatkowy,

Zaprezentowane powyżej wnioski pozwalają na stwierdzenie, że przedsiębiorstwa, które znajdują się w różnych państwach, na skutek innych rozwiązań prawnych w kwestii poboru zaliczek na podatek CIT działają niekiedy w zupełnie innym otoczeniu biznesowym, co wymusza na nich odmienne podejście do zarządzania finansami i płynnością.

3. Wpływ metod poboru podatku na strategię zarządzania płynnością

Przedsiębiorstwa podlegające podatkowi CIT w Wielkiej Brytanii, Holandii i Grecji nie są zmuszone do uwzględniania tej daniny w swoich przepływach pieniężnych w takim stopniu, jak powinny to robić firmy znajdujące się w innych krajach. Znajdują się w korzystnej sytuacji, gdyż rozliczenie i obowiązek zapłaty obarcza je raz do roku po zamknięciu roku podatkowego. Sama zapłata musi nastąpić w okresie 6 miesięcy lub dłuższym po zakończeniu roku. Nie płacąc zaliczek w ciągu roku podatkowego, dysponują środkami, które przy zastosowaniu innych rozwiązań przekazywane byłyby do budżetu. Mogą przeznaczyć je na bieżącą działalność, unikając niekiedy finansowania zewnętrznego i związanych z nim kosztów.

Nie bez znaczenia jest też okres, w jakim powstaje konieczność zapłaty podatku. Im więcej czasu po zakończeniu roku firma ma na rozliczenie i zapłatę podatku, tym lepiej może się do tego przygotować, zabezpieczając środki na uregulowanie zobowiązań podatkowych. Mniejsza jest też wrażliwość na opóźnienia w płatnościach od kontrahentów lub gdy uzgadniane są długie terminy płatności. W przypadku, gdy przedsiębiorstwo w kolejnych latach zwiększa swój dochód, może finansować zapłatę podatku z wpływów lat następnych.

Metoda jednorazowego rozliczenia podatku nie naraża podatników na ponoszenie zbędnych wydatków, gdy ich działalność jest sezonowa w ciągu roku obrachunkowego. W szczególności ma to znaczenie, gdy największe dochody osiągane są w początkowych okresach roku, a później firma ponosi straty. Przy jednorazowym rozliczeniu w opisanej sytuacji biznesowej nie powstają nadpłaty zaliczek z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych.

W sytuacji, gdy rozliczenie podatku CIT następuje w formie zaliczek, zapewnienie płynności staje się bardziej skomplikowane. Regulowanie miesięcznych zaliczek na podatki w ciągu roku obliczonych na podstawie osiągniętego w tym roku dochodu wymaga monitorowania przepływów pieniężnych oraz wdrażania strategii podatkowych w celu zapewnienia bieżącej płynności firmy, w tym obsługi zadłużenia powstałego z tytułu podatku dochodowego.

Płacąc miesięczne zaliczki, firmy nie uzyskują dodatkowych środków na finansowanie działalności. Możliwe też, że w przypadku kontraktów o długich terminach płatności, dłuższych niż terminy zapłaty zaliczki na podatek, przedsiębiorstwa będą zmuszone do skorzystania z finansowania zewnętrznego, co powoduje powstanie dodatkowych kosztów odsetkowych.

Jeżeli działalność przedsiębiorstwa podlega wahaniom sezonowym, które powodują wahania wyniku finansowego i podstawy opodatkowania, to możliwe jest powstanie sytuacji, w której zapłacone na początku roku zaliczki przewyższają podatek wynikający z rozliczenia rocznego i powstaje nadpłata z tytułu podatku dochodowego. Brak tych środków w dyspozycji przedsiębiorstwa może powodować pogorszenie sytuacji finansowej i konieczność skorzystania ze źródeł zewnętrznych.

Miesięczne okresy rozliczeniowe przy płatnościach zaliczkowych mogą okazać się zbyt krótkie dla prawidłowego gospodarowania środkami pieniężnymi. Mogą przez to powstawać zbędne nadpłaty podatku lub zabraknie w przedsiębiorstwie środków na finansowanie działalności oraz bieżące regulowanie zobowiązań podatkowych. Przedsiębiorstwa stają się też wrażliwsze na zatory płatnicze ze strony klientów.

Metody poboru w formie zaliczek kwartalnych, za okresy 4 miesięcy, półrocznych nie komplikują sytuacji finansowej w takim stopniu, jak ma to miejsce w przypadku zaliczek miesięcznych. Firmy dysponują większą ilością czasu na zaplanowanie wydatków oraz zabezpieczenie środków. Stają się mniej podatne na negatywne skutki opóźnień w płatnościach należności. Ich sytuacja finansowa nie ulega pogorszeniu, gdy ich działalność jest sezonowa, zwłaszcza gdy wahania wielkości dochodu kompensują się w okresie rozliczeniowym (na przykład kwartału lub półrocza).

W niektórych państwach stosowane metody polegają na poborze stałych zaliczek podatku CIT (miesięcznych, kwartalnych, kilka razy do roku), których wielkość ustalana jest na podstawie wyników z lat poprzedzających rok podatkowy lub też na podstawie oszacowania dochodu przypadającego na bieżący rok podatkowy. Zaletą tych metod jest stabilność w opłacaniu podatku. Przedsiębiorcy z góry już wiedzą, kiedy i jakie kwoty są zobowiązani wpłacić do budżetu, oraz mogą te wydatki uwzględnić w planowaniu przepływów pieniężnych. Rozwiązania te są też korzystne dla firm, których dochody ulegają wahaniom lub wzrastają w kolejnych latach. Dzięki nim podmioty te nie będą wpłacały wyższych kwot z tytułu zaliczek, niż wynikałoby to z ostatecznego, rocznego rozliczenia. Wady stosowania takich metod ujawnią się, gdy dochody przedsiębiorstwa będą maleć w kolejnych latach, poprzez powstanie nadpłaty zaliczek podatku.

4. Rozwiązania dotyczące metody poboru podatku dochodowego od osób prawnych w Polsce

Podmioty rozliczające podatek dochodowy od osób prawnych w Polsce zobowiązane są do wnoszenia na rzecz budżetu miesięcznych zaliczek, których wysokość ustalana jest na podstawie dochodu osiągniętego w rozliczanym roku podatkowym. Podatek za rok podatkowy ustalany jest do 31 marca następnego roku. Do tego dnia należy również zapłacić różnicę pomiędzy ustalonym na koniec roku podatkiem a wpłaconymi zaliczkami. W przypadku, gdy suma zapłaconych zaliczek przekracza kwotę należnego podatku, nadpłata jest zwracana w ciągu 3 miesięcy. Zgodnie z wcześniejszymi wnioskami jest to najmniej korzystna i najbardziej kłopotliwa dla przedsiębiorców metoda poboru podatku ze stosowanych w krajach Unii Europejskiej.

Polski ustawodawca dopuszcza możliwość zastosowania w rozliczeniach metody zwanej „metodą uproszczonych zaliczek”. Stosujący ją podmiot oblicza zaliczki na podstawie dochodu wynikającego z zeznania podatkowego złożonego w roku poprzedzającym rok podatkowy. Tak ustalony dochód jest dzielony przez 12, a następnie ustala się kwotę zaliczki zgodnie z obowiązującą w danym roku podatkowym stawką podatku. Rozliczenie podatku następuje do 31 marca po roku podatkowym. Jest to metoda podobna do wcześniej już opisywanej, polegającej na ustalaniu kwoty zaliczek na podstawie dochodu roku poprzedniego. Różnica polega na wyborze roku podatkowego, na podstawie którego ustalany jest dochód. W Polsce zaliczki są płatne co miesiąc, gdy w rozwiązaniach stosowanych w innych krajach kwartalnie lub dwa razy w roku podatkowym.

W przypadku małych podatników dozwolone jest stosowanie zaliczek kwartalnych. Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych za małych podatników uważa te podmioty, których przychody w ciągu roku podatkowego są mniejsze niż równowartość 1 200 tys. euro. Prawo do korzystania z rozliczeń w formie zaliczek kwartalnych mają też podatnicy, którzy w danym roku podatkowym rozpoczynają działalność.

5. Praktyczne zastosowanie preferencji w metodzie poboru podatku od osób prawnych w Polsce

W dalszej części opracowania zostaną przedstawione założenia wdrożenia rozwiązania dotyczącego optymalizacji zapłaty zaliczek w podatku CIT, które zostało wprowadzone w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością działającej na rynku edukacyjnym. Dla potrzeb dalszych rozważań spółka ta będzie nazywana „spółką X”.

Spółka ta prowadzi prywatne przedszkole. Okres, w którym najwięcej dzieci uczęszcza na zajęcia, trwa od września do czerwca kolejnego roku, czyli pokrywa się z rokiem szkolnym. Rok podatkowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym.

Ze względu na sposób działania spółki większość kosztów działalności jest ponoszona w od września do grudnia, czyli w końcowej części roku podatkowego a początkowej

roku szkolnego, który stanowi faktyczny cykl działalności operacyjnej spółki. Specyfika branży, w jakiej działa spółka X, powoduje też, że duża część kosztów związanych z przygotowaniem do roku szkolnego, na przykład z tytułu opracowania programów nauczania, zakupu podręczników, pomocy naukowych oraz zabawek, jest ponoszona na początku roku szkolnego, czyli przy założeniu, że rok podatkowy jest tożsamy z rokiem kalendarzowym, w końcu roku podatkowego.

Spółka X uzyskuje dochód na początku roku podatkowego, a w drugiej połowie roku podatkowego ponosi straty. Potwierdzają to dane empiryczne zawarte w tabeli 2. Spółka w latach 2010–2013 płaciła zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych w pierwszej połowie roku podatkowego. Później obowiązek opłacania zaliczek nie powstawał.

Tabela 2

Płatności zaliczek i podatku przez spółkę X w latach 2010–2014 (zł)

	2010	2011	2012	2013	2014
I	17 600	14 420	8 897	11 174	1 721
II	5 722	10 652	5 580	–	1 721
III	–	11 021	2 233	11 937	1 721
IV	9 152	17 513	7 818	17 868	1 721
V	10 019	–	4 616	12 455	1 721
VI	8 420	–	6 187	–	1 721
VII	–	–	–	–	1 721
VIII	–	–	–	–	1 721
IX	–	–	–	–	1 721
X	–	–	–	–	1 721
XI	–	–	–	–	1 721
XII	–	–	–	–	1 721
Suma zaliczek	50 913	53 606	35 331	53 434	20 652
Podatek za rok	49 284	–	20 655	41 912	27 050
Do zapłaty/nadpłata	–1 629	–53 606	–14 676	–11 522	6 398

Źródło: opracowanie własne.

Rozważając sytuację przedstawioną w tabeli 1, ze względu na płynność spółki można postawić tezę, że znajdowała się w niekorzystnej sytuacji, gdyż podatek za dany rok podatkowy był opłacany w całości już w pierwszym półroczu roku podatkowego. W latach 2010–2013 występowały również nadpłaty podatku dochodowego, które powodowały, że spółka kredytowała budżet państwa, otrzymując zwrot powstałych nadpłat po roku od ich zapłaty.

W celu rozwiązania opisanego wyżej problemu w przyszłości zarząd spółki mógł podjąć w 2014 roku dwie decyzje. Pierwszą z nich był wybór rozliczeń kwartalnych z tytułu podatku dochodowego, gdyż spółka jest małym podatnikiem w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Przyjęcie tego rozwiązania niewiele by zmieniło w sytuacji

spółki. Nie rozwiązałyby najważniejszego problemu, jakim była całkowita zapłata lub nadpłata podatku w pierwszej połowie roku podatkowego. Spółka X wprowadziła więc drugie wchodzące w grę rozwiązanie. Wybrała możliwość rozliczeń za pomocą zaliczek uproszczonych, co widać w tabeli 2. Spółka opłacała zaliczki na podstawie dochodu uzyskanego w roku 2012. Dzięki takiemu podejściu nie powstała nadpłata podatku dochodowego, a zarząd spółki znał kwoty obciążeń przypadających na każdy miesiąc.

Analizując sytuację spółki, należy jednak zaznaczyć, że najkorzystniejszym rozwiązaniem dla niej byłaby zmiana roku podatkowego, co w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest możliwe zgodnie z art. 8 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Zmiana roku podatkowego na trwający od lipca do czerwca zmieniałaby sytuację spółki w ten sposób, że ponosiłaby ona koszty na początku roku podatkowego, a realizowała dochód pod koniec. Obowiązek zapłaty podatku powstawałby przedwcześnie, tak jak to miało miejsce w latach 2010–2013 i w pewnym stopniu w roku 2014. Działanie to wymaga jednak zmiany umowy spółki przez wspólników, a zwołanie zgromadzenia nie było możliwe już w tamtym czasie.

Jeżeli w Polsce byłyby przyjęte rozwiązania podobne do tych, które obowiązują w Wielkiej Brytanii lub Holandii, spółka rozliczałaby podatek CIT raz, po zakończeniu roku podatkowego, bez konieczności wprowadzania rozwiązań optymalizacyjnych.

Uwagi końcowe

Podatki stanowią ważny element nierozzerwalnie powiązany z działalnością przedsiębiorców i muszą być na bieżąco monitorowane. Wydatki na zapłatę zobowiązań podatkowych powinny być planowane z wyprzedzeniem w celu zabezpieczenia środków na ich zapłatę, a przed rozpoczęciem działalności oraz w trakcie jej prowadzenia powinna być stosowana optymalizacja podatkowa pozwalająca na jak najlepsze wykorzystanie środków przedsiębiorstwa, w tym także poprzez odłożenie obowiązku zapłaty podatku w czasie.

W artykule zostały pokazane zasady działania różnego rodzaju metod poboru podatku CIT oraz wyjaśniono, w jaki sposób te warianty wpływają na sytuację finansową przedsiębiorców. Na zakończenie przedstawiono możliwości stosowania wybranych metod przez polskich podatników na podstawie wdrożonych w praktyce rozwiązania.

Z treści przedstawionych rozważań wynika, że w części krajów europejskich – Holandii, Wielkiej Brytanii – przyjęto rozwiązania, które są korzystniejsze od metod wybranych w innych państwach, w tym w Polsce. Korzyści polegają na późniejszym obowiązku zapłaty podatku oraz mniejszych obciążeniach administracyjnych. Polscy przedsiębiorcy w celu osiągnięcia podobnych korzyści mogą stosować rozwiązania optymalizacyjne.

Literatura

- Felis P., Jamroz M., Szlęzak-Matusiewicz J. (2010), *Podatki i składki w działalności przedsiębiorców*, Difin, Warszawa.
- http://ec.europa.eu/taxation_customs/tedb (20.02.2015).
- Ickiewicz J. (2014), *Podatki, składki, opłaty, Fiskalne obciążenia działalności gospodarczej*, Oficyna Wydawnicza Szkoły Głównej Handlowej, Warszawa.
- Mastalski R. (2014), *Prawo podatkowe*, C.H. Beck, Warszawa.
- Sierpińska M., Jachna T. (1993), *Ocena przedsiębiorstwa według standardów światowych*, PWN, Warszawa.
- Smoleń P., Wójtowicz W. (2015), *Prawo podatkowe*, C.H. Beck, Warszawa.
- Tyran M.R. (1999), *Wskaźniki finansowe*, ABC, Warszawa.
- Ustawa z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (DzU z 2015 r., poz. 73).
- Ustawa z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (DzU z 2014 r., poz. 1644).
- www.pwc.com/gx/en/tax/corporate-tax/worldwide-tax-summaries (20.02.2015).

THE METHODS OF COLLECTING CORPORATE INCOME TAX IN POLAND AGAINST EUROPEAN COUNTRIES SOLUTIONS

Abstract: Corporate financial management requires special attention to liquidity which includes providing funds to meet tax obligations. In the case of the corporate income tax traders operating in different EU countries, due to the tax legislation, may use other strategies for managing liquidity.

CIT taxpayers in Poland, as a rule, are required to make monthly tax payments during the fiscal year. There are, however, in the Polish legislation on corporate income tax law, preferences that allow the company to introduce policies favorable for the company. These include: the ability to pay quarterly advances, payment in the form of simplified advances or change of the tax year. It will be presented the example of the implementation of tax optimization solution, which took place in one of the Polish companies with limited liability at the turn of 2013/2014.

Keywords: corporate income tax, liquidity, tax preferences, tax optimization, EU

Cytowanie

- Stolarski A. (2015). *Metody poboru podatku CIT w Polsce na tle rozwiązań europejskich*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego nr 864, „Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia” nr 76, t. 1, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin, s. 187–196; www.wneiz.pl/frfu.